

První pokus neplatný

Odpad rozmanitého druhu vzniká asi všude. Tím spíš u nás, kde se vyskytuje poměrně dost lidí. Takže stručně řečeno: použitého materiálu jsou hromady a popelnice má pouze standardní velikost. Naštěstí potřebu chování šetrného k planetě ve Straníku plně pokrývá úhledná řada různobarevných popelnic. Na bílé a barevné sklo, papír, plasty, bioodpad a nově také na elektro (ty přibýly také v Bludovicích a na Kojetíně).

Když někdo iniciuje přesun odpadu k tříděným popelnicím, nejčastěji to bývá mamka. Se svým racionálním přístupem naprosto logicky třídí jeden materiál od druhého a pravděpodobně ji není, co vytknout. Jistý problém nastal v momentě, kdy se na okamžik do funkce šéfa domácího odpadového hospodářství jmenoval taťka.

Cesta s malým vozíkem po okraj naloženým nejrůznějšími odpadky probíhala vcelku běžně. Taťka složitě vysvětloval nějakou komplikovanou záležitost, jenž se současnou situací absolutně nesouvisela. V důsledku čehož vzal jakousi větší baterii a plně zaměstnán hovorem ji roztržitě hodil do popelnice na plasty. Ne snad že by měl něco proti planetě, jenom se prostě nachází na okraji jeho zájmů.

Ten den měl ovšem nějakou pořádkumilovnou náladu. Nejprve slavnostně vyhlásil, že se ta baterka musí bezpodmínečně vytáhnout plus nějaká vzletná slova o tříděném odpadu. Načež řekl, že on tam nedosáhne, a významně se podíval na mě. Nechápala jsem, jak bych mohla pomoci já, když jsem ještě o deset centimetrů menší. Taťka se ochotně nabídl, že mi pomůže.

Poté mě bez varování nacpal hlavou dolů do popelnice, přičemž mě přidržoval za kotníky a vydával odborné pokyny, kam mám dát ruce, abych baterii zachytila. Šlo to těžko, neboť prostředím mi nepřípadalo příliš estetické. Tma, v horkém letním počasí pěkné dusno a o příjemné vůni se mluvit také nedalo.

Navzdory těmto obtížným podmínkám jsem baterii nakonec ukořistila. I taťka se zdál být poměrně spokojen a milostivě mě za nohy vytáhl zase ven. Naprosto bezostyšně mi baterku sebral z ruky a připsal si zásluhy nonšalantním vhozením do té správné červené popelnice.

Navzdory svému značně pošramocnému zevnějšku jsem byla bohatší o takřikajíc vnitřní pohled na problematiku tříděného odpadu. A taky se mohu chlubit, že životní prostředí chráním doslova vlastním tělem.

Autorka:
Eva Grestenbergerová 18 let
studentka 3. ročníku gymnázia